

падна България, а може би и поради настояване от страна на Византия, българското правителство не прѣдприело никакви мѣрки за усмиряване на сѣрбитѣ. Обаче византийцитѣ не се задоволили само съ освобождаването на сѣрбитѣ, тѣ искали да ги направятъ силни, а съ това и опасни както за българитѣ, така и за хърватитѣ; затова се постарали да турятъ сѣрбскитѣ племена по далматинското крайбрѣжие: травуныне, дукляне и захлумяне подъ върховенството на Чеслава. Това изкуствено повдигане на сѣрбската сила траело додѣто билъ живъ Чеславъ, а слѣдъ смъртта му Сѣрбия отново отслабнала и се разпокжсала, та всички сѣрбски племена подпаднали по-послѣ подъ властта на царь Самуила.

Църквата при Петра.—Въ врѣмето на царь Петра българската църква била окончателно устроена по образецъ на византийската и като нея завзела твърдѣ видно политическо, обществено и икономическо положение въ държавата. Подъ властта на българския патриархъ се намирали около 40 епископства. При патриарха имало около 40 духовни лица отъ разни чинове, а сжщо и при всѣки епископъ имало най-малко до 20 духовни лица. Тия лица не били само църковни служители, а изпълнявали и разни други длѣжности, особено сждебни, защото тогава на епископския сждъ подлежели най-разнообразни дѣла. Подбуждани отъ благочестиво усърдие, а сжщо и по политически съображения, българскитѣ царе Симеонъ и Петъръ давали на духовенството обширни права и го обогатявали съ щедри подарѣци. Особено щедъръ билъ Петъръ, който обсипвалъ съ права и блага духовенството не само поради необикновената си набожностъ, но и поради голѣмата защита, която политиката му и трона му намирали въ духовнитѣ лица. Затова освѣнъ доходитѣ отъ разнитѣ трѣби и отъ сждопроизводството, за вишитѣ духовници били утвърдени и отдѣлни опрѣдѣлени доходи, които трѣбвало да имъ плашатъ власитѣ, вардарскитѣ турци и църковнитѣ селяни. Най-послѣ светската власть снабдила епископитѣ и манастиритѣ съ *парици*, единъ видъ постоянни служители и работници,